

Sygn. akt. I Co 1309/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w S., I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Markiewicz

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2016 r. w S.

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie egzekucyjnej z wniosku Gminy M. S.

z udziałem dłużnika K. P. (poprzednio T.)

na skutek skargi dłużnika na czynność Zastępcy Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. M. A. Komorniczego Ł. B., polegającą na wydaniu postanowienia z 21 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. akt Km 1578/13

postanawia:

1. uchylić punkt 2 i 6 postanowienia wydanego w dniu 21 czerwca 2016 r. przez Zastępcę Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. M. A. Komorniczego Ł. B. w sprawie egzekucyjnej o sygn. akt Km 1578/13,
2. zasądzić od wierzyciela Gminy M. S. na rzecz dłużnika K. P. kwotę 100 zł (stu złotych) tytułem kosztów postępowania.

SSR Grzegorz Markiewicz

UZASADNIENIE

Dłużnik K. P. (poprzednio T.) wywiodła skargę na czynność Zastępcy Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. M. A. Komorniczego Ł. B., podjętą w sprawie egzekucyjnej o sygn. Km 1578/13, a polegającą na wydaniu postanowienia z 21 czerwca 2016 r. w części dotyczącej obciążenia jej opłatą egzekucyjną w kwocie 3.970 zł. Dłużnik oświadczył, że wnosi o uchylenie powyższego postanowienia w zaskarżonej części.

Skarżąca wskazała, że w dniu 10 października 2014 r. doręczono jej wezwanie do dobrowolnego opuszczenia lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w S. w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma. Zaznaczyła, że wcześniej nie otrzymała żadnej korespondencji dotyczącej wymienionego lokalu. Podkreśliła, że poinformowała komornika o uprzednim opróżnieniu i pozostawieniu w stanie wolnym od osób i rzeczy wskazanego lokalu. Zaznaczyła, że w dniu 13 października 2014 r. uzyskała oświadczenie pracownika Zarządu (...) w S. w przedmiocie zakończenia wskazanej sprawy.

W odpowiedzi na skargę Zastępcy Komornika wniósł o jej oddalenie.

W uzasadnieniu takiego stanowiska wskazał, że podjął na wniosek wierzyciela egzekucję świadczenia niepieniężnego polegającego na wydaniu i opróżnieniu oznaczanego w skardze lokalu mieszkalnego. Zaznaczył, że pismem z 24 kwietnia 2013 r., doręczonym w dniu 26 maja 2014 r. zawiadomił dłużnika o wszczęciu powyższej egzekucji. Następnie pismem z 8 października 2014 r., doręczonym w dniu 11 października 2014 r. wezwał dłużnika do dobrowolnego wykonania powyższego obowiązku wydania lokalu mieszkalnego. Podkreślił, że wobec cofnięcia wniosku egzekucyjnego w powyższej części postanowieniem z 21 czerwca 2016 r. umorzył postępowanie egzekucyjne

w tym zakresie, ustalając koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji. Wskazał, że opłatę egzekucyjną ustalił na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (dalej: u.k.s.e.). Komornik sądowy, powołując uchwałę Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2001 r., podjętą w sprawie III CZP 74/01, stanął na stanowisku, że wymieniona opłata egzekucyjna należna jest również wówczas, gdy dłużnik opróżnił lokal po wezwaniu go przez komornika do dobrowolnego wykonania tej czynności, w wyniku czego na wniosek wierzyciela postępowanie egzekucyjne zostało umorzone. Zaznaczył, że dłużnik wydał wierzycielowi lokal mieszkalny dopiero po podjęciu przez niego czynności egzekucyjnych.

W odpowiedzi na skargę wierzyciel wniósł o jej oddalenie, wnosząc o zasądzenie od dłużnika na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zaznaczył, że dłużnik dopiero w dniu 13 października 2014 r., a zatem już po wszczęciu egzekucji w sprawie Km 1578/13, zwrócił mu klucze do lokalu, którego egzekucja dotyczyła. Podkreślił, że wobec powyższego w piśmie z 28 października 2014 r. cofnął wniosek egzekucyjny w zakresie obowiązku wydania lokalu mieszkalnego. Zaznaczył, że w zaistniałej sytuacji komornik określił opłatę egzekucyjną w sposób prawidłowy.

Sąd zważył, co następuje:

Skarga dłużnika zasługiwała na uwzględnienie.

Orzekając o zasadności skargi Sąd miał na względzie przepisy art. 767 § 1 – 4 k.p.c.

Dokonując oceny zasadności wniesionej skargi należało mieć na względzie stanowisko Komornika sądowego, który w odpowiedzi na skargę wyraźnie wskazał, że wezwał dłużnika do dobrowolnego wykonania obowiązku objętego tytułem wykonawczym (wydania lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...)) w terminie 7 dni w piśmie doręczonym dłużnikowi w dniu 11 października 2014 r. (k. 29 akt Km 1578/13). Sąd baczyl i na to, że dłużnik w dniu 13 października 2014 r. wydał wierzycielowi klucze do powyższego lokalu (k. 32 - 35 akt Km 1578/13), co wierzyciel przyznał w odpowiedzi na skargę. Wobec oświadczenia dłużnika, zawartego w piśmie z 13 października 2014 r., co do pozostawienia do dyspozycji wierzyciela ruchomości pozostawionych w tym lokalu, należało uznać, że dłużnik najpóźniej w dniu 13 października wykonał objęty tytułem wykonawczym obowiązek wydania powyższego lokalu mieszkalnego wierzycielowi. Nie bez znaczenia dla oceny wniesionej skargi pozostawało i to, że wierzyciel w piśmie z 28 października 2014 r. oświadczył, że cofa wniosek egzekucyjny w zakresie obowiązku wydania powyższego lokalu mieszkalnego (k. 38 akt Km 1578/13).

Dostrzeżenia wymaga, że nie zachowuje aktualności powołana w odpowiedzi Komornika sądowego na skargę, uchwała Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2001 r. w sprawie III CZP 74/01, jako że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 października 2015 r. (P 3/14), uznał przepis art. 51 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 u.k.s.e. w zakresie, w jakim nie przewiduje odrębnej stawki opłaty stałej za opróżnienie lokalu mieszkalnego z rzeczy i osób w sytuacji, gdy dłużnik po wezwaniu przez komornika dobrowolnie wykonał obowiązek w wyznaczonym terminie, jest niezgodny z art. 64 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3 oraz art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Podkreślenia wymaga, że Trybunał Konstytucyjny wskazał, że choć akceptowalna jest sytuacja, gdy wysokość opłaty egzekucyjnej nie jest w pełni adekwatna do nakładu pracy komornika i stopnia skuteczności jego działań w ramach konkretnej egzekucji, to jednak u.k.s.e. wymaga, co do zasady, uwzględnienia realnego, a nie czysto formalnie rozumianego, nakładu kosztów, czasu i wysiłku komornika jako kryterium ustalania wysokości opłaty egzekucyjnej, co ma na celu ochronę praw majątkowych dłużnika przed nadmierną, nieproporcjonalną ingerencją. Trybunał Konstytucyjny uznał ponadto, że regulacja wynikająca z art. 51 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 u.k.s.e. jest nieadekwatna do celów unormowania, ponieważ nie stawia w korzystniejszej sytuacji dłużników, którzy dobrowolnie wykonują zobowiązania. Wynika to stąd, iż jednakowa opłata stała z tytułu opróżnienia lokalu z rzeczy lub osób zostanie pobrana zarówno przy dobrowolnym, jak i przymusowym wykonaniu tego obowiązku. Jednocześnie ustalenie jednakowej opłaty egzekucyjnej niezależnej od tego, czy obowiązek zostanie spełniony dobrowolnie czy też przymusowo, oznacza równe traktowanie pod względem majątkowym podmiotów, które nie mają wspólnej cechy istotnej, a tym samym, co do zasady, ich sytuacja nie zasługuje na zrównanie.

Bacząc na powyższe, Sąd doszedł w sprawie do przekonania, że wobec wydania przez dłużnika objętego skargą lokalu mieszkalnego w terminie wyznaczonym przez Komornika sądowego w wezwaniu do wydania tego lokalu, niezasadne stało się obciążenie dłużnika opłatą egzekucyjną ustaloną na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 3 u.k.s.e.

Dostrzeżenia wymaga, że egzekucja wydania nieruchomości przebiega początkowo przez stadium wezwania dłużnika do dobrowolnego wykonania obowiązku wydania lokalu mieszkalnego w wyznaczonym terminie, a dopiero w przypadku nie uczynienia zadość temu obowiązkowi w wyznaczonym terminie wkracza w stadium wykonania tego obowiązku w drodze podejmowanych przez Komornika sądowego czynności potrzebnych do wprowadzenia wierzyciela w posiadanie wskazanego lokalu mieszkalnego. W ocenie Sądu opłatę stałą oznaczoną w art. 51 ust. 1 pkt 3 u.k.s.e. Komornik sądowy pobiera wyłącznie w przypadku wprowadzenia wierzyciela w posiadanie nieruchomości wraz z usunięciem z niej ruchomości nie będących przedmiotem egzekucji (np. wyposażenia lokalu mieszkalnego). Zdaniem Sądu pobranie wskazanej opłaty nie dotyczy przypadków wprowadzenia wierzyciela w posiadanie nieruchomości, jakie nie jest połączone z dokonaniem dodatkowych czynności zmierzających do usunięcia z nich ruchomości niebędących przedmiotem egzekucji. W tym ostatnim przypadku Komornik winien bowiem pobrać opłatę egzekucyjną ustaloną na podstawie art. 54 u.k.s.e. W przypadku z kolei wykonania przez dłużnika obowiązku wydania nieruchomości w terminie wyznaczonym przez Komornika sądowego w wezwaniu do dobrowolnego wydania nieruchomości, Komornik winien poprzestać na pobraniu opłaty egzekucyjnej ustalonej na podstawie art. 56 u.k.s.e.

Mając na względzie powyższe Sąd uznał, że Komornik sądowy w postanowieniu z 21 czerwca 2016 r. niezasadnie ustalił w odniesieniu do czynności egzekucji obowiązku wydania objętego skargą lokalu mieszkalnego opłatę egzekucyjną na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 3 u.k.s.e. (pkt 2 postanowienia z 21 czerwca 2016 r.). W konsekwencji niezasadnie Komornik sądowy wezwał dłużnika do zapłaty ustalonej opłaty egzekucyjnej w kwocie 3.970 zł (pkt 6 postanowienia z 21 czerwca 2016 r.).

Uwzględniając powyższe należało orzec, jak w pkt 1 postanowienia.

O kosztach postępowania wywołanego skargą dłużnika Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. w zw. art. 13 § 2 k.p.c. Wobec tego, że skarga dłużnika okazała się zasadna wierzyciela należało obciążyć poniesionymi przez dłużnika kosztami postępowania, obejmującymi poniesioną przez dłużnika opłatą od skargi w kwocie 100 zł.

Mając na względzie powyższe Sąd orzekł, jak w pkt 2 postanowienia.

SSR Grzegorz Markiewicz